

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σώπα... Διὰ τοῦτο ἀγῶν ὁ τάλας, δεδουκῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

Ὁ μύθος τῆς Ὁρθοδόξου Μαρτυρίας εἰς τοὺς διαλόγους μεῖς ἀλλοδόξους*

«Ἄς μὴ ἀποπροσανατολιζουμε μεῖς μύθους τὴν ὀρθόδοξη συνείδηση τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας!»

*Τοῦ κ. Ἰωάννου Κορναράκη,
Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ
τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν*

ΣΤΟ ΦΥΛΛΟ τοῦ «Ὁρθοδόξου Τύπου» τῆς 17.11.2006 δημοσιεύθηκε κείμενο μεῖς τίτλο: «**Ἡ ἐπικοινωνία μεῖς τοὺς ἀλλοδόξους δυνατότητα ὀρθοδόξου μαρτυρίας.**»

Τὸ ἐν λόγῳ κείμενο στηρίζει καὶ προβάλλει τὴ συμμετοχὴ τῶν ὀρθοδόξων στοὺς διαχριστιανικοὺς διαλόγους μεῖς τὸ γνωστὸ ἐπιχείρημα ὅτι ἡ ἐπικοινωνία μας μεῖς τοὺς ἀλλοδόξους ἀποτελεῖ μοναδικὴ εὐκαιρία προσφορᾶς, ἐκ μέρους μας, τῆς μαρτυρίας τῆς ὀρθοδόξου ἀληθείας, τὴν ὁποία ἡ Ἐκκλησία μας κατέχει!

Πρόκειται, σήμερα, γιὰ ἕναν ἰσχυρισμό, ὁ ὁποῖος στηρίζεται στὴν κοινὴ λογικὴ, σύμφωνα μεῖς τὴν ὁποία ἡ ἐπικοινωνία μας αὐτὴ ἐπιβάλλεται ὡς **μονόδρομος** μιᾶς τέτοιας προσφορᾶς, ἐφόσον εἶναι λογικὸ νὰ δεχθοῦμε ὅτι, ἐὰν δὲν συναντηθοῦμε ἐν διαλόγῳ μεῖς τοὺς ἀλλοδόξους ἀδελφούς μας, δὲν μπορούμε νὰ τοὺς πληροφορήσουμε πειστικὰ γιὰ τὸν πλοῦτο τῶν ἀληθειῶν τῆς πατερικῆς μας παραδόσεως καὶ γενικὰ γιὰ τὴν **ὀρθοδοξία** τῆς πίστεώς μας!

* * *

ἌΛΛΑ ἕνας τέτοιος ἰσχυρισμὸς θὰ ἦταν πράγματι, σήμερα, ἕνα πειστικὸ ἐπιχείρημα γιὰ τὴ συμμετοχὴ τῆς Ἐκκλησίας μας σὲ τέτοι-

ους διαλόγους, ἐὰν ὑπῆρχαν ὄντως οἱ συνθήκες ἐκείνες, οἱ ὁποῖες θὰ καθιστοῦσαν πραγματοποιήσιμο ἓνα τέτοιο ἔργο μαρτυρίας τῆς ὀρθοδόξου πατερικῆς διδασκαλίας στοὺς πλανεμένους ἁλλοδόξους ἀδελφούς μας!

Ἐντούτοις, σήμερα, πολλοὶ παράγοντες, ποικίλης φύσεως, ἀποδεικνύουν οὐτοπικὸ ἓνα τέτοιο ἰσχυρισμὸ ἢ μέθοδο ἐπικοινωνίας μας μὲ τοὺς ἁλλοδόξους, μὲ στόχο τὴν ἀνάπτυξη τῆς ἱεραποστολικότητας τῆς Ἐκκλησίας σὲ χώρους διαχριστιανικῶν διαλόγων, στοὺς ὁποίους κυριαρχεῖ τὸ οἰκουμενιστικὸ πνεῦμα, τῆς ἁλλοτριώσεως τῆς χριστιανικῆς πίστεως ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τῆς ἀγιοπνευματικῆς-χαρισματικῆς τῆς δυναμικῆς!

Ἔτσι, κάτω ἀπὸ τὶς προϋποθέσεις καὶ τοὺς ὄρους, ὑπὸ τοὺς ὁποίους οἱ διάλογοι αὐτοὶ πραγματοποιοῦνται σήμερα, τὸ ἐπιχείρημα τῆς ἀναγκαιότητος ἀναπτύξεως ἱεραποστολικότητος τῆς Ἐκκλησίας στοὺς ἐν λόγῳ χώρους, ὡς οὐτοπικὸ, ἀποτελεῖ μῦθο!

Καὶ εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ μῦθος αὐτὸς γίνεται σήμερα πιστευτὸς καὶ ἀποδεκτὸς ἀπὸ ἀνθρώπους τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι δὲν γνωρίζουν τὰ συμβαίνοντα στὸν οἰκουμενιστικὸ χῶρο τοῦ *Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν* ἢ στοὺς διαλόγους μὲ τοὺς παπικοὺς καὶ γενικότερα στὶς διαθρησκειακὲς δραστηριότητες!

* * *

ΕΞΑΛΛΟΥ, τὰ συμβαίνοντα στοὺς οἰκουμενιστικοὺς χώρους, ποὺ θεμελιώνουν τὴν πραγματικότητα τοῦ μῦθου, στὸ οὐτοπικὸ ἐπιχείρημα τῆς δυνατότητος μαρτυρίας ἢ ἱεραποστολικότητος, εἶναι μετὰ-ξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἀκόλουθα:

1. Κάθε ἑτερόδοξος ἐκπρόσωπος, σὲ ἓνα διαχριστιανικὸ διάλογο, ἔχει συγκεκριμένη ἀποστολὴ νὰ ἐκθέσει καὶ νὰ ὑπερασπισθεῖ τὴν ὁμολογιακὴ του πίστη στὶς σχετικὲς συζητήσεις. Δὲν προσέρχεται, καταρχὴν, σ' ἓνα διάλογο, γιὰ νὰ ἀναζητήσῃ καλύτερες θέσεις στὴν προσωπικὴ του πίστη. Ἐπειτα, οἱ ὁμολογιακὲς διαφορὲς μετὰξὺ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἑτεροδόξων-αἱρετικῶν-διδασκαλιῶν, εἶναι συνήθως διαμετρικὰ ἀντίθετες, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἐπηρεάσει ἀποφασιστικῶς μιὰ ὀρθόδοξη μαρτυρία τὸν ἑτερόδοξο ἀποδέκτη!

Ἐν προκειμένῳ, ὁ συνάδελφος Πατρολόγος Καθηγητῆς Στυλ. Παπαδόπουλος, μὲ πολυετῆ ἐμπειρία στοὺς χώρους τῶν διαχριστιανικῶν διαλόγων, βεβαιώνει ὅτι:

«Δὲν συνέβη μέχρι σήμερα, κάποια Ὁμολογία νὰ ἐγκαταλείψει στοιχεῖο τῆς διδασκαλίας της ὡς ἀποτέλεσμα τῶν διαλόγων... Κάποιες ἴσως δευτερεύουσες πρακτικὲς πλευρὲς δυνατὸν νὰ δέχθηκαν οἱ ἑταῖροι μας νὰ ἀλλάξουν· ποτὲ στοιχεῖο τῆς διδασκαλίας τους...»¹.

2. Ἐκ τῆς πρακτικῆς τοῦ τρόπου διεξαγωγῆς τῶν διαλόγων, ἀλλὰ, κάποιες φορές, καὶ τοῦ εἴδους τῆς παρουσίας καὶ δράσεως ἡμετέρων ἐκπροσώπων, βεβαιώνεται τὸ ἀντίθετο, ὅτι δηλαδὴ ὀρθόδοξοι ἐκπρόσωποι, ὄχι μόνο δὲν δίνουν τὴν ὀφειλομένη μαρτυρία, ἀλλὰ στηρίζουν ἑτερόδοξες θέσεις.

Σὲ ἔκθεση τοῦ Μητρ. Περιστερίου Χρυσοστόμου καὶ π. Θ. Ζήση, σχετικὰ μὲ τὴ συμμετοχὴ ἡμετέρων σὲ συγκεκριμένο διάλογο, σημειώνονται καὶ τὰ ἑξῆς·

«...οἱ ὀρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι εἰς τοὺς διαλόγους παρουσιάζονται “τελείως ἀπαράσκευοι” καὶ δὲν συμφωνοῦν μεταξύ τους. Πολλὰ ὀρθόδοξα μέλη, λόγω ἀγνοίας, υἱοθετοῦν Ρωμαιοκαθολικὰς ἀπόψεις... καὶ ἀπορρίπτουν τὰς Ὀρθοδόξους ἢ θεωροῦν τὸν διάλογον προσωπικῆν τῶν ὑπόθεσιν καὶ βάσει τῶν προσωπικῶν γνωριμιῶν καὶ συμφερόντων καθορίζουν τὴν θέσιν τῶν...»².

3. Στοὺς διαχριστιανικοὺς διαλόγους, οἱ ἑτερόδοξοι προτιμοῦν θέματα ἢ ζητήματα, τὰ ὁποῖα, ὅπως ἐκτιμοῦν, μᾶς ἐνώνουν, ἀλλὰ ποτὲ δὲν δέχονται νὰ συζητηθοῦν ἐκεῖνες οἱ διδασκαλίες, ποὺ μᾶς χωρίζουν! Γεγονός, ποὺ βεβαιώνεται ἀπὸ τὸ περιεχόμενο τῶν «κοινῶν δηλώσεων», ποὺ συντάσσονται μετὰ τὸ πέρασ ἐνὸς διαλόγου!

Καὶ ἐδῶ σημαντικὰ καὶ ἀποδεικτικὰ εἶναι ὅσα σχετικῶς βεβαιώνει ὁ Καθ. Στ. Παπαδόπουλος:

«Στὸ διάλογο μὲ τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς ἔλαβα μέρος γιὰ δέκα σχεδὸν ἔτη. Κατὰ τὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα, συντάχθηκε σειρὰ κειμένων καὶ σὲ κανένα ἀπ’ αὐτὰ δὲν ἀναφέρεται ὅτι οἱ δύο Ἐκκλησίαι ἔχουν δογματικὲς διαφορὲς. Οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ ἀρνήθηκαν ἐπίμονα νὰ γραφεῖ κάτι τέτοιο καὶ οἱ Ὀρθόδοξοι ἀνετα τὸ δέχθηκαν, παρὰ τὴν ἔντονη ἐπιμονή μου νὰ σημειωθεῖ τὸ γεγονὸς τῶν δογματικῶν διαφορῶν... Θέλουνε νὰ μὴ ἐμφανίζεταί ὁ διάλογος ὡς ὀφειλόμενος σὲ δογματικὲς διαφορὲς ἀλλὰ σὲ

ψυχολογικές και πολιτικές ἢ –τὸ πολὺ– σὲ διαφορὲς Θεολογικῶν “Σχολῶν”»^{3!}

4. Ἀλλὰ κάθε προσπάθεια ἐκφορᾶς ὀρθοδόξου μαρτυρίας, σ’ ἓνα διαχριστιανικὸ διάλογο, ἀποβαίνει ἀδύνατη, λόγῳ τῶν σχετικῶν καταστατικῶν ἀρχῶν τοῦ Π.Σ.Ε.

Ἔτσι:

α) Ἡ Οἰκουμενικὴ Χάρτα (2000) προτρέπει νὰ παραιτηθοῦμε ἀπὸ τὴν ἱεραποστολὴν στοὺς ἑτεροδόξους, ἐπειδὴ αὐτὸ θεωρεῖται προσηλυτισμὸς. Ἔτσι «*ὑποσχόμεθα νὰ μὴ προτρέπωμεν ἀνθρώπους νὰ ἀλλάσσουν τὴν Ἐκκλησίαν αὐτῶν*»^{4.}

β) Μᾶς ἔχει ἐπιβληθεῖ ἡ ἀρχὴ (Βανκοῦβερ 1983), σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία οἱ θεολογικὲς διαφορὲς εἶναι σὲ κάθε περίπτωσι νόμιμες καὶ δὲν θεωροῦνται ὡς ἐμπόδιο γιὰ τὴν ἐνότητα τῶν διαφόρων ὁμολογιῶν.

Τὴν ἀρχὴ αὐτὴ ἀνανέωσε καὶ ἰσχυροποίησε ἡ ἀρχὴ τῆς Θ’ Γεν. Συνελεύσεως τοῦ Π.Σ.Ε. στὸ Πόρτο Ἀλέγκρε τῆς Βραζιλίας (2006), σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία:

«Ἡ ἀποστολικὴ πίστις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι μία, ἀλλὰ μποροῦν νόμιμα νὰ ὑπάρχουν διαφορετικὲς διατυπώσεις τῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησίας».

Ὁ Θεὸς θὰ ἐναρμονίσει τὶς διαφορὲς καὶ θὰ ἐξαφανίσει «*τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες!*».

Ἡ οἰκουμενιστικὴ αὐτὴ νομιμοποίηση τῶν αἰρέσεων ἐξουδετερώνει τὸν ὀρθόδοξο χαρακτῆρα κάθε μαρτυρίας ἐκπροσώπου τῆς Ἐκκλησίας μας!

* * *

ΤΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ ἐπομένως, τὸ ὁποῖο συγκινεῖ ἰδιαίτερα τοὺς ἀγνοοῦντες ὀρθοδόξους πιστοὺς τὰ συμβαίνοντα στοὺς οἰκουμενιστικοὺς χώρους τῶν διαχριστιανικῶν καὶ διαθρησκειακῶν διαλόγων, καὶ τοὺς πείθει νὰ ἔχουν τὴν ἄποψη ὅτι πρέπει νὰ πηγαίνουμε στοὺς διαλόγους αὐτοὺς, λόγῳ τοῦ χρέους μας νὰ δίνουμε τὴν ὀρθόδοξη μαρτυρία, ἀποτελεῖ **μῦθος**, ὁ ὁποῖος ἐξυπηρετεῖ τοὺς σκοποὺς τῶν οἰκουμενιστικῶν «*ὀρθοδόξων*», κληρικῶν καὶ λαϊκῶν!

Ἡ ἱεραποστολικὴ τῆς Ἐκκλησίας ἀνθεὶ θεοφιλῶς, πράγματι, στοὺς χώρους τῆς ἐξωτερικῆς δραστηριότητος τῶν ἱεραποστολῶν, ὅπου οἱ ψυχὲς τῶν ἀποδεκτῶν τοῦ ὀρθοδόξου μηνύματος τῆς ἐν

Χριστῷ σωτηρίας τὸ προσλαμβάνουν διψαστικῶς καὶ τὸ βιώνουν καὶ συγκροτοῦν τὴν νεόφυτη Ὁρθοδοξία! **Τὴν Ὁρθόδοξη... Ὁρθοδοξία!**

Ἡ ἱεραποστολικότητα τῆς Ἐκκλησίας δὲν συγκινεῖ νέες διαποτισμένους ἀπὸ τὴν ἐπάρατη αἴρεση!

Ἄς μὴ ἀποπροσανατολίζουμε μὲ μύθους τὴν ὀρθόδοξη συνείδηση τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας!

(*) Ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1670/22.12.2006, σελ. 3. Ὑπογραμ. κειμ. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

1. *Ὁρθοδόξων Πορεία*, 2000, σ. 17 (Παρὰ Π. Σημάτη, *Διαχριστιανικοὶ - Διαθρησκειακοὶ Διάλογοι*. Ἔκδ. ΤΗΝΟΣ, Ἀθήνα, 2003, σ. 40 ἔξ.).
2. Γ. Φαλτάκη. *Οἰκουμενισμός*, σ. 18 (Παρὰ Σημάτη, σ. 64).
3. *Ὁρθοδόξων Πορεία*, σ. 130 (Παρὰ Σημάτη, σ. 64 ἔξ.).
4. *Ὁρθοδόξων Πορεία*, σ. 130 καὶ Ν. Βασιλειάδη, *Πανθρησκειακὸς Οἰκουμενισμός*, 2000, σ. 11, 18 (Παρὰ Σημάτη, σ. 41).